

Robi, prieteni și suveranitatea lui Dumnezeu

Luni, 5 februarie 2007

Gili Cârstea

Toți bărbații credinței au considerat că este un privilegiu, o înaltă cinste, să fie numiți robii, slujitorii Dumnezeului Cel Atotputernic. Ei au văzut această titulatură din perspectiva principiilor neprihănirii, în care libertatea este elementul suprem, iar legea garantul acestei libertăți. De aceea unii au și numit-o „legea desăvârșită a libertății.” Nimeni nu a sugerat că Dumnezeu dorește sclavi, o adunătură de indivizi cu drepturi restrânse, peste care să domnească fără să dea socoteală cuiva.

Chiar în zilele noastre este mult apreciată, dorită și cultivată această relație Domn-slujitor. Cine nu s-ar bucura să audă, la sfârșitul luptei, invitația glorioasă: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău” (Mat 25:23).

Acest limbaj al Scripturii a creat însă o serioasă deformare în mentalitatea noastră despre caracterul lui Dumnezeu. Mulți își închipuie că guvernarea divină este o dictatură pioasă, mascată, iar ființele create se află într-o relație de servitudine, subordonare și control autoritar din partea lui Dumnezeu. Și pentru că nu există alternativă la o așa ordine cerească, ei o primesc cu bucurie, se supun regulilor și astfel au garanția vieții veșnice într-o împărăție a păcii. De aici ideea larg răspândită că Dumnezeu este deasupra legii, și are dreptul să facă orice dorește fără să dea socoteală cuiva.

Nu demult discutam aici cazul cărturarului nostru care se desfăta într-o astfel de robie greșit înțeleasă. El spunea: „Ce mă interesează pe mine caracterul lui Dumnezeu? El poate fi un criminal, un terorist, dar atâta timp cât îmi oferă mântuire, viață veșnică, eu sunt mulțumit.” Simplu, nu? Ce mă interesează pe mine ce face Stăpânul? Ce treabă am eu să discut acțiunile Lui? Cine m-a chemat pe mine să analizez moralitatea Creatorului?

Pare o poziție înțeleaptă, și pe care o îmbrățișează mulți teologi ai bisericii; doar așa se explică dezinteresul lor pentru solia 1888, care propunea o prezentare „mai proeminentă” a lui Hristos.

Interesant, exact atunci când le vorbea despre viță și mlădițe, Domnul Hristos produce o revoluție în mentalitatea despre relația stăpân-rob a acestei generații, pe care o cultivau și ucenicii atunci. Vița este prețuită pentru roadele ei, produse de mlădițe. Buturuga

nu are altă valoare, și nu este folositoare decât atâta timp cât hrănește mlădițele. Ea trudește din greu să ofere viață, doar pentru ca mlădițele să poarte roada binecuvântată. În acest context vine declarația uluitoare, care ar trebui să motiveze relația noastră cu Hristos: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15:15).

Aceasta este frontiera dezbaterilor contemporane despre caracterul lui Dumnezeu.

Robii nu știu ce face stăpânul lor. Ei nu sunt interesați de viața lui, de suferințele sau încurcăturile lui. Nu știu ce se petrece în familia lui, în lumea lui, în sufletul lui. Atâta timp cât primesc rația de hrană și adăpostul pentru noapte, ei sunt mulțumiți. Stăpânul poate fi un individ decent sau un criminal, un respectabil om de afaceri sau un terorist, pentru ei aceste lucruri sunt irelevante.

Hristos a spulberat această convenabilă letargie laodiceană. „Nu vă mai numesc robi.” Noua Lui familie aflase ce face Tatăl; și implicit, ce nu face Tatăl. Ucenicii erau martori ai unor descoperiri greu de suportat pentru poporul ales. Ei vedeau că Tatăl este Slujitorul tuturor, Cel care spală pe picioare, hrănește și vindecă pe păcătoși. Când este insultat, Tatăl nu aruncă foc din cer. Când este gonit, pleacă fără să amenințe. Când este asuprit, nu răspunde cu violență. Când este arestat, nu scoate sabia. El făcea bine păcătoșilor și ajuta pe romani, comportament cu totul inacceptabil în biserica acelei vremi.

„Vă numesc prieteni.” Prietenii au aflat despre situația teribilă în care a fost pus Dumnezeu de rebeliunea lui Satana. Ei știu de campania mincinoasă dusă împotriva prestigiului și bunului nume al Tatălui. Știu de operațiunile secrete prin care Dumnezeu este făcut să pară un tiran. Ei înțeleg originea violenței, știu cine este Nimicitorul și cine este Vindecătorul. Ei înțeleg motivul pentru care biserica nu vede natura ucigașă a păcatului, și maniera în care este manipulată credința despre suveranitatea lui Dumnezeu. Prietenii lui Hristos nu pot fi păcăliți de eforturile ridicole prin care Mielul lui Dumnezeu este prezentat ca un balaur.

Deși perspectiva migrării de la statutul de rob la cel de prieten provoacă insomnii multora din biserică, nimic nu poate împiedica vestirea unui adevăr al cărui timp a sosit.

Este timpul să aflăm și să spunem bisericii ce face și ce nu face Prietenul nostru, înainte ca acest popor să fie confruntat cu decizia teribilă: „Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace” (Osea 4:17).